

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI SECȚIA A V- A CIVILĂ
ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 30.06.2017

Tribunalul constituit din :

Președinte: ***

Judecător: ***

Grefier: ***

Pe rolul Tribunalului se află soluționarea apelului civil formulat de apelanta contestatoare *** împotriva sentinței civile nr. ***/*** pronunțată de Judecătoria Sectorului 6 București în dosarul nr.***, în contradictoriu cu intimații ***, ***și ***, având ca obiect „contestație la executare – suspendare executare silită”.

La apelul nominal făcut în ședința publică, a răspuns apelanta-contestatoare, prin avocat ***care depune delegație de substituie la dosar, lipsă fiind intimații.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Se face referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează obiectul cauzei, stadiul procesual, modalitatea de îndeplinire a procedurii de citare, lipsa relațiilor solicitate către***, la 26.05.2017 *** a depus note scrise, iar la 30.06.2017 *** a răspuns adresei instanței, după care:

Apelanta-contestatoare, prin avocat apreciază că nu se impune revenirea cu adresă către ANAF pentru comunicarea actelor suplimentare de instituire a măsurilor de dispunere a popririi pe creanțele datorate de furnizori ai societății, motivat de faptul că evaluarea legalității instituirii măsurii asigurătorii antrenează inclusiv cu actele de executare propriu-zise.

Față de contestația la executare formulată și motivele invocate, Tribunalul apreciază că nu se mai impune revenirea cu adresă –fila 43 pentru a se comunica adresele de înființare a popririi asigurătorii asupra sumelor datorate de debitor către terții ***, ***și ***.

Tribunalul acordă cuvântul apelantei-contestatoare asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

Apelanta-contestatoare, prin avocat arată că propunerea formulată cu privire la sesizarea Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție îndeplinește cerințele art. 519 din Codul de procedură fiscală. Propunerea de sesizare privește o chestiune de drept susceptibilă de interpretări diferite și de neclarități, care necesită înlăturarea unor certitudini cu privire la texte legale care sunt contradictorii și care prezintă importanță în cauza de față, mai ales pentru faptul că instanța de fond a apreciat că nu actele sunt atacate prin contestație la executare, decizia de dispunere de măsuri și procesele verbale de aplicare a sechestrelor, ci actul de control care nu este titlu de creanță și imprimă o prezumție de legalitate și de adevăr absolut cu privire la toate constatările din el. Având în vedere motivarea instanței de fond care a apreciat că prezumă adevărate și legitime, și legale toate constatările din procesul-verbal și nu l-a supus niciunui fel de cenzură, este necesar să se clarifice problematica incidentală a acestei cauze, dat fiind faptul că procesele-verbale antifraudă sunt reglementate atât de prevederi ale OUG 74/2013 cât și de prevederile Codului de procedură fiscală și cele ale Codului de procedură penală, care sunt conflictuale și care îl caracterizează și îi asigură o natură juridică neclară, lipsită de conciziune pentru un contribuabil, nu știe ce reprezintă acest proces-verbal care identifică faptul că ar fi încălcate anumite prevederi legale în special din legislația fiscală. Procesul-verbal antifraudă din perspectiva antifraudei este act de sesizare penală, din perspectiva Codului de procedură fiscală este act la baza căruia stă posibilitatea sesizării penale, din perspectivă fiscală are trei caracterizări, iar dacă nu se are în vedere că face constatări de încălcare a unor prevederi legale, acesta ar fi considerat din punct de vedere fiscal un mijloc de probă în baza art. 55 C.p.fiscală, iar în momentul în care procesul-verbal constată încălcări ale legislației fiscale ar fi un act administrativ individual și ar trebui să urmeze procedurile de contestare prevăzute de

legislația procedural fiscală. Datorită acestor multitudini de texte legale cu impact în calificarea acestui proces-verbal de control antifraudă, apreciază că chestiunea de drept prezintă o noutate, aceasta nu s-a mai tranșat nici pe calea unei hotărâri preliminare, nici pe calea unui recurs în interesul legii. E o chestiune de drept veritabilă stabilirea concretă prin raportare nu la actul în sine, ci prin raportare la prevederile legale indicate prin propunerea de sesizare a naturii juridice a acestui proces-verbal. Având în vedere că instanța de fond a apreciat că ceea ce este înscris în procesul-verbal reprezintă constatări cu privire la care apelanta-contestatoare nu poate să formuleze critici directe, apreciază că este o chestiune incidentală, depinde soluționarea cauzei de tranșarea calificării acestui act. Dacă se apreciază ca fiind un titlu de creanță societatea se află într-o anumită împrejurare din Codul de procedură fiscală cu privire la dispunere măsurilor asigurătorii, iar dacă nu este titlu de creanță într-o altă împrejurare. Nu are posibilitatea de a cenzura acest act. Îi este opus cu titlu de adevăr ultim și absolut. Nu poate avea acces la verificarea deciziilor administrative. De calificarea acestui act depinde cum anume stabilește că s-a instituit măsura asigurătorie.

Tribunalul reține cauza în pronunțare asupra cererii de sesizare a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție.

TRIBUNALUL

Asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept formulată de apelanta-contestatoare **reține următoarele:**

După cum rezultă din prevederile art. 519 Cod pr. civilă, dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

Din prevederile acestui text de lege rezultă că pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, trebuie întrunite următoarele condiții: existența unor chestiuni de drept, nefiind posibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru interpretarea unor dispoziții legale care nu sunt susceptibile de interpretări diferite, problema de drept să se ridice în cadrul judecării unui litigiu aflat pe rolul unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, chestiunea de drept să fie esențială, în sensul că de lămurirea acesteia să depindă soluționarea pe fond a cauzei pendinte în care aceasta se ridică iar chestiunea de drept să fie nouă, în sensul că asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Prin cererea formulată la data de 21.03.2017 apelanta-contestatoare ****a solicitat sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție-Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în temeiul art. 519 și urm. Cod procedură civilă, pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru a lămuri și clarifica problema de drept referitoare la **natura juridică a proceselor verbale întocmite în baza OUG nr. 74/2013** privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare (OUG 74/2013), de către inspectorii antifraudă din cadrul structurilor antifraudă (fostele structuri ale Gărzii Financiare) organizate la nivelul ANAF (structuri fără personalitate juridică), altele decât Direcția de Combateră a Fraudelor, anume dacă aceste acte (indicate a fi bilaterale - prin titulatură - însă unilaterale prin modalitatea legală de întocmire și comunicare a lor), sunt:

(i) fie acte administrativ fiscale în sensul art. 1 pct. 1 coroborat cu art. 100 din Codul de procedură fiscală în vigoare din 2016 (sau în sensul art. 41 coroborat cu art. 110 (3) din Codul de procedură fiscală în vigoare până în 2016),

(ii) fie acte administrative cu caracter unilateral (în sensul art. 2 alin 1 lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 (Legea 554/2004 raportat la art. 6 alin (1) teza introductivă din OUG 74/2013), cu modificările și completările ulterioare,

(iii) fie procese verbale de constatare a unor situații de fapt în sensul art. 65 (fost art. 57) coroborat cu art. 55, art. 131 (3), art. 134 (2) lit. a) și art. 135 (3) din Codul de procedură fiscală (art. 49 și 933 din Codul de procedură fiscală aplicabil până la 31 dec 2015) care se atașează raportului de inspecție fiscală,

(iv) fie acte de constatare emise, la sesizarea procurorului, în baza art. 21 (1) și (3) din Ordonanța nr. 86/2003 privind unele reglementări în domeniul financiar,

(v) fie acte preparatorii actelor de sesizare a organelor penale, fie chiar acte de sesizare a organelor penale emise din inițiativă proprie, în baza art. 8(3) și art. 15 (1) teza a III-a din OUG 74/2013, raportate la art. 132, art. 134 (2) lit a), art. 137 (4) Cod de procedură fiscală și la art. 55 din Codul de procedură fiscală (art. 49, art. 108 și art. 933 din Codul de procedură fiscală aplicabil până la 31 dec 2015) raportat la prevederile art. 61 și art. 198 din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală,

iar în situația în care se va considera că procesul verbal emis de inspectorii antifraudă ce se încadrează în categoria celor prevăzute la pct (iii), (iv) și (v) de mai sus, să se clarifice dacă există și care este modalitatea deschisă contribuabililor pentru a contesta conținutul respectivelor procese verbale și de a avea acces la controlul administrativ și/sau judiciar direct al acestora atunci când acestea sunt emise cu ignorarea sau încălcarea legii, când în conținutul acestora nu se indică care sunt elementele de fapt care configurează săvârșirea vreunei infracțiuni și care ar fi aceea, dar se constată încălcarea unor prevederi ale legislației fiscale (așadar nu împrejurări de fapt, ci concluzii de drept) și când conținutul acestora, care ar trebui să se limiteze la constatarea unor împrejurări de fapt (verificare faptică și documentară), cuprinde inclusiv judecăți și interpretări ale legislației fiscale făcute de către inspectorii fiscali, aspecte care depășesc puterile încredințate lor de lege, anume de a identifica „elementele de fapt care servesc la constatarea unei stări de fapt fiscale ” (conform art. 55 Codul de procedură fiscal).

În același timp solicită ca în situația în care procesul verbal emis de inspectorii antifraudă nu va fi considerat mijloc de probă prin raportare la art. 61 și art. 198 din Legea nr. 135/2010, ci doar act de sesizare a organului de urmărire penală, să se clarifice ce valoare juridică au constatările din acesta și în ce măsură pot fi valorificate/opuse în litigii de contencios administrativ fiscal constatări din acestea care exced prevederilor legale care reglementează conținutul proceselor verbale prin raportare și la atribuțiile inspectorilor antifraudă (alții decât cei din Direcția de combatere a fraudelor) cu privire la întocmirea și valorificare acestora.

(a²) Până la pronunțarea hotărârii prealabile de dezlegare a chestiunii de drept solicită și suspendarea cauzei conform art. 520 (2) Cod de procedură civilă

(b) În cazul și numai în cazul în care se va considera că procesul verbal întocmit de inspectorii antifraudă din cadrul structurilor de prevenire și control din cadrul Direcției Generale Antifraudă Fiscală (nu e vorba de inspectorii antifraudă din cadrul Direcției de Combatere a Fraudelor), în urma unui control al acestora, îndeplinește cerințele pentru a fi considerat act administrativ cu caracter individual solicită ca pe calea excepției de nelegalitate (art. 4 din Legea 554/2004) să se evalueze legalitatea procesului verbal al *** nr. *** din *** și să fie declarat nelegal fiind întocmit cu încălcarea prevederilor legale cu privire la competența teritorială a inspectorilor antifraudă, a celor cu privire la elementele de conținut ale acestuia, dar și cu depășirea atribuțiilor specifice inspectorilor antifraudă indicate de către legislația specifică OG 74/2013, aceștia nelimitându-se doar la indicarea de elemente de fapt cu privire la situația de fapt fiscală, ci au stabilit că s-ar fi produs încălcări concrete ale legislației fiscale, fără să indice vreo suspiciune de săvârșire a vreunei infracțiuni (nu se indică în niciun fel ca ar

exista împrejurări și elemente de fapt care să fie considerate elemente materiale ale unei anume infracțiuni determinate).

I. Cu privire la solicitarea Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile

Apreciază că sunt întrunite cerințele art. 519 din Codul de procedură fiscală pentru a fi sesizat prin încheiere Completul pentru soluționarea unor chestiuni de drept din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a clarifica natura juridică a procesului verbal al ***nr. 1*** din *** întocmit în baza OUG 74/2013 de inspecții antifraudă care nu fac parte din Direcția de combatere a fraudelor și pentru a stabili modalitatea în care un astfel de act poate fi supus controlului administrativ și/sau judiciar în cazul în care este întocmit cu încălcarea prevederilor legale stabilite pentru emiterea sa (de la verificările factice și documentare și până la competența inspecțiilor antifraudă, conținutul procesului verbal, sfera atribuțiilor inspecțiilor antifraudă etc.).

Obiectul cu privire la care solicită să fie formulată sesizarea ICCJ îl constituie o problemă care e în legătură cu o judecată aflată în curs (cauza ce face obiectul dosarului ***instanța de apel, Tribunalul București, Secția a V-a civilă nu a finalizat cercetarea judecătorească și nu a pronunțat o hotărâre asupra apelului, ci a repus cauza pe rol pentru administrarea unor probatorii suplimentare, cauza aflându-se actualmente "în cursul judecătii"), iar judecata e pe rolul unui tribunal (Tribunalul București, Secția a V-a civilă), iar acesta este investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță (cauza se află în faza de apel, fiind vorba de un apel față de o hotărâre pronunțată într-o contestație la executare împotriva unei decizii de dispunere de măsuri asigurătorii și a actelor de aplicare a acestor măsuri formulată în baza Codului de procedură fiscală din 2003 (care s-a aplicat până în 31 dec. 2015). În baza Codului de procedură fiscală din 2015 (care se aplica din 1 ian. 2016) împotriva deciziilor de dispunere de măsuri asigurătorii se face contestație la instanțele de contencios administrativ, iar împotriva actelor de aplicare a măsurilor asigurătorii se face contestație la executare conform prevederilor Codului de procedură civilă.

Clarificarea, lămurirea naturii juridice a proceselor verbale emise de inspecții antifraudă care nu fac parte din Direcția de Combatere a Fraudelor, precum și a modalității în care acestea pot fi supuse de către cel cărui îi sunt adresate (contribuabilul) unui control administrativ și/sau judiciar atunci când sunt emise cu încălcarea prevederilor legale care reglementează emiterea și conținutul acestora este o veritabilă problemă de drept, determinantă pentru soluționarea cauzei, deoarece tendința instanțelor este aceea de a le prezuma, chiar și atunci când cu privire la emiterea lor sunt încălcate prevederi legale, atât veridice cât și conforme legii, fără a-și asuma vreo atribuție de control al legalității acestora, cu atât mai mult cu cât instanțele sunt investite, în calitate de instanțe de executare și nu de contencios administrativ fiscal (așa era reglementarea procesual fiscală anterioară), iar ca instanțe de executare trebuie să evalueze în ce măsură dispunerea de măsuri asigurătorii, justificate de autoritățile fiscale exclusiv de valoarea estimărilor proprii de prejudicii indicate în procese verbale întocmite de inspecții antifraudă, s-a realizat cu respectarea prevederilor legale privind dispunerea unor astfel de măsuri. Instanțele de executare consideră că nu pot verifica, pe calea contestației la executare, și legalitatea procesului verbal emis de inspecții antifraudă, însă nici contribuabilului nu-i este permis accesul la justiție cu privire la verificarea legalității procesului verbal emis de inspecții antifraudă deoarece organele fiscale considera ca acest act nu este nici act administrativ fiscal ca să poată fi contestat (respinge contestațiile administrative ca inadmisibile) și nici act administrativ cu caracter unilateral ca să fie permis controlul legalității sale pe calea contenciosului administrativ de anulare. Este esențial de precizat că de îndată ce a fost emis un proces verbal de către inspecții antifraudă prin care a fost estimat un prejudiciu fără însă a se indica vreo împrejurare de fapt din care să reiasă ca s-ar fi săvârșit vreo infracțiune ulterior acestui act nu se emite nici titlu de creanță și nici act administrativ fiscal însă nici nu ar putea fi emise astfel de acte, dat fiind scopul emiterii proceselor verbale de către inspecții antifraudă, și anume, acela ca în baza lor să fie făcută, oricând, sesizarea organelor penale.

Lămurirea chestiunii de drept este relevantă pentru ca orice contribuabil își dorește ca legislația să fie previzibilă și precisă, inclusiv în privința interpretării și aplicării acesteia, iar interpretarea juridică a legislației în scopul aplicării legii revine în principal instanțelor de judecată.

Cu atât mai mult este necesară pentru soluționarea cauzei clarificarea naturii și efectelor procesului verbal întocmit de inspectorii antifraudă, dar și a modalității prin care acesta poate fi contestat și supus unui control administrativ și judiciar (sau doar judiciar) cu cât în această cauză, instanța de fond (Judecătoria Sectorului ***) a considerat că acesta "face dovada deplină a situației de fapt până la proba contrară" în condițiile în care nu acest act era supus controlului instanței de executare (ci decizia de instituire a măsurilor asigurătorii și actele de aplicare a acestei decizii), iar contribuabilul nu are acces la o probă contrară în general, deoarece legea nu îl consideră în mod expres titlu de creanță, iar autoritățile fiscale îi refuză calificarea sa ca act administrativ fiscal (deoarece i-ar lipsi elemente esențiale de conținut specifice unui act administrativ fiscal între care cele privind indicarea termenului și a modalității de contestare) și astfel verificarea legalității emiterii acestuia este blocată. Mai mult, necompetența organului care a emis respectivul act (pentru că respectivul act este emis de o structură incompetentă, alta decât cea de la sediul contribuabilului, așa cum prevede legea procesual fiscală) ar antrena chiar nulitatea acestuia (ca act administrativ fiscal) în temeiul art. 50 din Codul de procedură fiscală. Oricum indicarea de legislația procedurală fiscală a faptului că procesul verbal emis de inspectorii antifraudă în baza art. 8 (3) din OUG 74/2013 ca fiind mijloc de probă (atașat actului de sesizare a organelor penale) nu ar putea fi de natură să restricționeze accesul la verificarea legalității întocmirii și emiterii unui astfel de mijloc de probă "bilateral" atunci când sunt încălcate și ignorate prevederi legale speciale care reglementează emiterea unui astfel de mijloc de probă (de la cele privind competența, conținutul actului, sfera verificărilor faptice și documentare și a constatărilor pe care le pot face inspectorii antifraudă, judecățile și interpretările prevederilor legale pe care le pot face aceștia, lipsa audierii contribuabilului, lipsa indicării oricăror elemente de fapt care să constituie elemente ale săvârșirii unei infracțiuni și până la veridicitatea consemnărilor etc).

Chestiunea de drept este relevantă și din perspectiva calificării diferite primite de procesul verbal întocmit de inspectorii antifraudă (în lipsa solicitării procurorului), pe de o parte, din perspectiva legislației administrativ fiscale și a celei care reglementează atribuțiile și activitatea inspectorilor antifraudă, fiind considerat a fi mijloc de probă (cu excepția art. 132 alin 3 din Codul de procedură fiscală în vigoare din 1 ian. 2016 care se aliniază prevederilor Codului de procedură penală), iar pe de altă parte, din perspectiva legislației penale, nefiind considerat un mijloc de probă, ci doar un act de sesizare a organelor de urmărire penală fără a i se atribui unui astfel de proces verbal nici măcar valoarea unor constatări de specialitate (a se vedea în acest sens art. 61 și art 198 din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală).

Tocmai pentru că procesul verbal al inspectorilor antifraudă nu i se atribuie de către legea penală nici măcar valoarea unei constatări de specialitate fiind considerat un act de sesizare a organelor de urmărire penală, conținutul său nu poate fi considerat de către instanțele de executare sau de contencios administrativ o constatare de specialitate care beneficiază de prezumția de veridicitate și de adevăr, cu atât mai mult cu cât acestea nu au clarificat în prealabil calitatea respectivului act ca fiind un act administrativ, singurul care se poate bucura de o astfel de prezumție, prezumție care se poate răsturna doar în căile de atac/contestare stabilite expres de lege pentru fiecare categorie de act administrativ.

Totodată, cu privire la chestiunea de drept pentru a cărei lămurire solicita să fie sesizat completul specializat din cadrul ICCJ nu s-a mai pronunțat anterior acest complet printr-o hotărâre prealabilă dată într-o altă cauză și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii.

II. Cu privire la excepția de nelegalitate

În cazul în care chestiunea de drept ar urma să se tranșeze în sensul că procesul verbal întocmit de inspectorii antifraudă este un act administrativ în înțelesul art. 2 alin 1 lit c) din legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 invocă excepția de nelegalitate a procesului verbal al ***nr. *** din *** în privința căruia vă solicită să se constate nelegalitatea acestuia

prin raportare la toate criticile de nelegalitate cu privire la acesta susținute și argumentate în concluziile scrise.

Exprimând un punct de vedere cu privire la cererea apelantei de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, intimata ****a arătat următoarele:

Prin cererea de sesizare a ÎCCJ împotriva procesului - verbal nr. ***/****înregistrată pe rolul Tribunalului București - Secția A V-A Civilă, ce face obiectul dosarului nr.****, societatea ****solicită Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru a lămuri și clarifica problema de drept referitoare la natura juridică a proceselor-verbale întocmite în baza OUG nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare. De asemenea, solicită suspendarea cauzei din dosarul nr. ****și, pe cale de excepție, evaluarea legalității procesului-verbal nr. ****/****emis de ****

În fapt, urmare a verificărilor efectuate, inspectorii antifraudă din cadrul DRA 2 Constanța au constatat faptul că în perioada ianuarie 2011 - aprilie 2015, societatea ***a înregistrat în evidența financiar-contabilă un număr de 131 de facturi fiscale emise de societatea ****în valoare totală de 24.360.456 lei, din care 103 facturi fiscale supuse măsurilor de simplificare în valoare totală de 14.960.381 lei și un număr de 28 facturi fiscale purtătoare de TVA în valoare totală de 9.400.075 lei, din care bază impozabilă în valoare de 7.580.705 lei și TVA aferent în valoare de 1.819.369 lei reprezentând cereale, plante tehnice, îngrășământ, materiale de construcții. În timpul controlului, societatea a fost reprezentată de **** în calitate de administrator al****. Urmare a verificărilor efectuate la societatea****, inspectorii antifraudă din cadrul D.R.A.F. 2 Constanța au constatat faptul că această societate a înregistrat în evidența financiar - contabilă facturi de achiziții de bunuri și servicii de la societăți care nu figurează la sediul social declarat, nu au salariați, nu figurează cu bunuri mobile, având un comportament fiscal inadecvat. Societățile au fost înființate pentru a crea circuite comerciale fictive, folosite ca emitente de facturi de către****, societatea având comportament de „tip conductă”. Bunurile achiziționate în mod fictiv de către ****au fost o parte refacturate către****, motiv pentru care s-a procedat la extinderea verificărilor la societatea ****în calitate de beneficiar al bunurilor facturate de către societatea****.

Având în vedere aspectele constatate și menționate mai sus, echipa de control apreciază că tranzacțiile comerciale declarate de ***în relația cu SERODCOM SRL nu au un conținut economic real și nu reflectă practici economice obișnuite, fiind special utilizate în vederea creării unui avantaj fiscal societăților beneficiare a mărfurilor/serviciilor facturate, fiind folosite în vederea constituirii unui lanț de tranzacționare fictiv, cu scopul disimulării realității, prin crearea aparenței unor operațiuni care în fapt nu există, asigurând partenerilor documente prin care aceștia să poată reduce masa impozabilă corespunzătoare impozitului pe profit și deduce în mod necuvenit TVA aferentă și a asigurat retrageri de numerar din conturile bancare a fondurilor bănești aparținând beneficiarilor săi.

Tranzacțiile analizate și verificate prezentate de către inspectorii antifraudă din cadrul D.R.A.F. 2 Constanța, au fost reconsiderate conform Titlului I, capitolul IV, art. 11, din Legea nr. 571/2003 privind Codul Fiscal, în sensul că organul de control încadrează relațiile economice dintre societățile ****și****, în categoria tranzacțiilor artificiale care nu au un conținut economic real și care nu pot fi utilizate în mod normal în cadrul unor practici economice obișnuite. Scopul esențial al acestora este acela de a evita impozitarea ori de a obține avantaje fiscale.

Prin urmare, echipa de control a calculat un prejudiciu în sarcina ****în sumă totală de 5.425.943 lei, reprezentând TVA în sumă de 1819.369 lei și impozit pe profit în sumă de 3.606.574 lei.

În ceea ce privește solicitarea contestatoarei și anume de a clarifica „natura juridică a procesului verbal emis de DRA 2 Constanța nr. ****/****întocmit în baza OUG 74/2013 și pentru a stabili modalitatea în care un astfel de act poate fi supus controlului administrativ și/sau judiciar”, solicita respingerea ca inadmisibilă întrucât potrivit art. 519 nu sunt îndeplinite

cerințele pentru a fi sesizată ICCJ motivat de faptul că, cauza nu se afla în soluționare la ultima instanță. Pentru aceleași considerente solicita și respingerea suspendării solicitate de reclamantă.

În alta ordine de idei inspectorii antifraudă au operat în baza prerogativelor conferite de lege și a normelor fiscale care reglementează statutul procesului-verbal de control încheiat de inspectorii antifraudă precum și a consecințelor ce decurg din acesta care sunt esențialmente nefiscale, întrucât în procesul-verbal de control se fac constatări asupra unei situații de fapt din perioada de funcționare a societății.

Referitor la solicitarea contestatoarei cu privire la natura de act de sesizare a organului de urmărire penală, precizează că procesul-verbal de control încheiat de către inspectorii antifraudă nu poate fi considerat act de sesizare a organelor de urmărire penală întrucât în cuprinsul procesului-verbal se constată stări de fapt, se consemnează verificările și analiza documentelor efectuate de către inspectorii antifraudă.

Referitor la încălcarea atribuțiilor și competenței organului de control raportat la OUG 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative pe care le invocă contestatoarea, precizează că inspectorii antifraudă din cadrul DRA 2 Constanța sunt investiți cu exercitiul autorității publice și în conformitate cu art. 6 din textul legal sus-menționat, inspectorii antifraudă au dreptul să verifice legalitatea activităților desfășurate, existența și autenticitatea documentelor justificative în activitățile de prestări de servicii, să legitimeze și să stabilească identitatea administratorilor entităților controlate, să aplice măsurile prevăzute de normele legale și să sesizeze organele competente în vederea valorificării constatărilor.

Echipa de control a îndeplinit procedura reglementată de lege și a verificat relațiile comerciale desfășurate de societatea ****cu societatea****.

Referitor la necompetența D.R.A.F. 2 Constanța invocată de contestatoare, reiterează faptul că, în conformitate cu normele din materia fiscală, prin procesul-verbal de control, inspectorii antifraudă au verificat și analizat o situație faptică din activitatea societății****.

Conform art. 6 alin. 1 din legea 207/2015 privind Codul de procedură fiscală republicat „organul fiscal este îndreptățit să aprecieze, în limitele atribuțiilor și competențelor ce îi revin, relevanța stărilor fapt fiscale prin utilizarea mijloacelor de probă prevăzute de lege și să adopte soluția întemeiată pe prevederile legale, precum și pe constatări complete asupra tuturor împrejurărilor edificatoare în cauză raportat la momentul luării unei decizii. (...) În situația în care organul fiscal constată că există diferențe între starea de fapt fiscală a contribuabilului/plătitorului și informațiile avute în vedere la emiterea unei opinii scrise sau a unui act administrativ fiscal la același contribuabil/plătitor, organul fiscal are dreptul să consemneze constatările în conformitate cu situația fiscală reală și cu legislația fiscală și are obligația să menționeze în scris motivele pentru care nu ia în considerare opinia prealabilă”. Astfel, conform prevederilor legale enunțate, inspectorii antifraudă au analizat documentele financiar-contabile puse la dispoziție, ținând cont de comportamentul inadecvat al societăților SERODCOM SRL în relația și cu alți contribuabili.

În conformitate cu prevederile art. 46 alin. (1) și alin. (2) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare:

“(1) Actul administrativ fiscal se emite în scris, pe suport de hârtie sau în formă electronică.

(2) Actul administrativ fiscal emis pe suport de hârtie cuprinde următoarele elemente:

- a) denumirea organului fiscal emitent;
- b) data la care a fost emis și data de la care își produce efectele;
- c) datele de identificare a contribuabilului/plătitorului și, dacă este cazul, datele de identificare a persoanei împuternicite de contribuabil/plătitor;
- d) obiectul actului administrativ fiscal;
- e) motivele de fapt;
- f) temeiul de drept;

- g) numele și calitatea persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii;
- h) semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii, precum și ștampila organului fiscal emitent;
- i) posibilitatea de a fi contestat, termenul de depunere a contestației și organul fiscal la care se depune contestația;
- j) mențiuni privind audierea contribuabilului/plătitorului.”

De asemenea, menționează că în conformitate cu prevederile OPANAF nr. 3838/2015 privind aprobarea modelului și conținutului formularelor și documentelor utilizate în activitatea de control a Direcției Generale Antifraudă Fiscală, "procesul-verbal reprezintă actul de control bilateral care se întocmește de către inspectorii antifraudă cu ocazia controlului curent, operativ și inopinat sau a controlului tematic, pentru constatarea unor situații faptice și documentare existente la un moment dat, pentru stabilirea stării de fapt fiscale, precum și pentru constatarea unor împrejurări privind săvârșirea unor fapte prevăzute de legea penală în domeniul financiar-fiscal și vamal și pentru stabilirea implicațiilor fiscale ale acestora”.

Totodată, prin art. 7 secțiunea D lit. a) pct. 8 și 14 din H.G. nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală se dispune:

“în realizarea funcțiilor sale, Agenția are, în principal, următoarele atribuții:

14. încheie, ca urmare a controalelor efectuate, acte de control pentru stabilirea stării de fapt fiscale, pentru constatarea și sancționarea contravențiilor, precum și pentru constatarea împrejurărilor privind săvârșirea unor fapte prevăzute de legea penală sesizând, după caz, organele de urmărire penală”.

Potrivit prevederilor art. 350 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare:

„(1) La solicitarea organelor de urmărire penală, când există pericol de dispariție a unor mijloace de probă sau de schimbare a unei situații de fapt și este necesară lămurirea urgentă a unor fapte sau împrejurări ale cauzei, personalul desemnat din cadrul A.N.A.F. efectuează controale fiscale;

(2) în cazuri temeinic justificate, după începerea urmăririi penale, cu avizul procurorului, poate fi solicitată A.N.A.F. efectuarea de controale fiscale, conform obiectivelor stabilite.

(3) Rezultatul controalelor prevăzute la alin. (1) și (2) se consemnează în procese-verbale, care constituie mijloace de probă. Procesele-verbale nu constituie titlu de creanță fiscală în sensul prezentului cod”.

Conform art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, “actul administrativ - actul unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice (...)”.

Contenciosul administrativ fiscal - specie a contenciosului administrativ desemnează - după cum a statuat doctrina de specialitate “ansamblul căilor de atac împotriva actelor de impunere prin care se solicită diminuarea sau anularea impozitelor, taxelor, a contribuțiilor, a majorărilor la întârziere sau a penalităților și amenzilor ori alte sume constatate și aplicate de către organele fiscale centrale și locale, abilitate, potrivit legii, care se soluționează după o procedură specială de către organele administrative și/sau instanțe judecătorești”.

Prin urmare, procesul-verbal întocmit de inspectorii antifraudă nu are trăsăturile unui act administrativ în sensul dispozițiilor legii nr. 554/2004, având în vedere faptul că acesta, chiar dacă emană de la o autoritate publică, nu dă naștere, nu modifică și nu stinge raporturi juridice.

Totodată, ținând cont că prin intermediul procesului-verbal întocmit de inspectorii antifraudă se constată doar situații faptice și documentare existente la un moment dat, fără a se reține în sarcina contribuabilului obligația de plată a unor sume la bugetul de stat, nu ne aflăm în situația vătămării unui drept de interes legitim al contribuabilului.

Astfel, având în vedere cele menționate anterior, arată că procesul-verbal întocmit de inspectorii antifraudă, nu are caracterul unui titlu de creanță, potrivit prevederilor art. 93 și 95 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările

ulterioare, coroborat cu dispozițiile art. 350 alin. (3) din același act normativ. De asemenea, nu reprezintă act administrativ fiscal în înțelesul prevederilor art. 1 - Definiții, pct. 1 din Legea 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu dispozițiile art. 46 din același act normativ.

Având în vedere aspectele enunțate anterior, apreciază că procesul-verbal nr. 10731/30.09.2015 încheiat de către inspectorii antifraudă din cadrul Direcției Regionale Antifraudă 2 Constanța nu este un act administrativ fiscal întrucât nu produce niciun fel de efecte juridice contribuabilului și prin urmare, nu poate fi contestat în conformitate cu prevederile art. 268 alin. (1) din Legea nr. 207/2016 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, contestația fiind neîntemeiată și neavând suport legal.

Precizează că atât societatea ****cât și furnizorul acesteia, respectiv societatea****, fac parte dintr-un circuit evazionist pentru care s-a încheiat act de sesizare penală care a fost înaintat către organele de urmărire penală.

În concluzie, solicită să se respingă ca nefondată și neîntemeiată cererea de sesizare formulată de societatea ****prin care solicită a se clarifica problema de drept referitoare la natura juridică a proceselor-verbale întocmite în baza OUG nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare.

****, în calitate de intimată în cauza din dosarul menționat mai sus, în temeiul dispozițiilor art.520 alin. 1 din N.C.Pr.Civ., a formulat **Note scrise** cu privire la cererea din 28.03.2017 formulată de apelanta-contestatoare societatea ****București, prin care se solicită, în temeiul art.519 și următoarele din N.C.Pr.Civ., sesizarea Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a clarifica și lămuri problema de drept referitoare la natura juridică a proceselor-verbale întocmite, de către inspectorii din cadrul structurilor antifraudă organizate la nivelul A.N.A.F., în baza O.U.G. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, cu modificările și completările ulterioare, precum și modalitatea în care conținutul și concluziile acestora poate face obiectul controlului administrativ sau judiciar atunci când sunt emise cu ignorarea sau încălcarea legii.

Solicită respingerea cererii ca nefiind utilă cauzei, pentru următoarele considerente:

Cererea din 28.03.2017 formulată de apelanta-contestatoare, prin care se solicită, în temeiul art.519 și următoarele din N.C.Pr.Civ., sesizarea de către instanța de judecată a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, nu poate fi primită deoarece ea nu vizează „...o chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei ...”, ci se referă la un document care nu are caracterul juridic al unui act de executare, nu a făcut obiectul cererii de chemare în judecată și nu are legătură cu speța dedusă judecătii.

În fapt, așa cum rezultă din actele dosarului, prin cererea de chemare în judecată, apelanta-contestatoare****. București a solicitat:

- în principal:

- anularea Deciziei de instituire a măsurilor asigurătorii A_FCT nr. 18103/31.08.2015, emisă de ****și

- ca cerere accesorie:

-anularea tuturor actelor și formelor de executare prin care s-au instituit efectiv măsurile asigurătorii subsecvente Deciziei de instituire a măsurilor asigurătorii A_FCT nr. 18103/31.08.2015, emisă de ****.

Asupra celor solicitate, instanța de la fond s-a pronunțat prin Sentința civilă nr. ****din ****în sensul respingerii acțiunii, reținând, în esență că, raportat la situația de fapt și de drept, susținută de probe administrate în cauză, atât decizia de instituire a măsurilor asigurătorii emisă de****, cât și măsurile asigurătorii întreprinse de ****(sechestrul asigurătoriu pentru bunuri mobile și imobile) pentru ducerea la îndeplinire a dispozițiilor din decizia atacată,

îndeplinesc condițiile legale de fond și de formă și sunt justificate, existând pericolul ca ****București să se sustragă, să își ascundă ori să-și risipească patrimoniul.

În cererea de apel s-au invocat, aceleași motive ca și în fața primei instanțe, aducându-se critici care vizează exclusiv pretinsa nelegalitate a măsurilor dispuse prin Decizia de instituire a măsurilor asigurătorii emisă de ****din cadrul A.N.A.F., interpretându-se în aceeași manieră subiectivă și nefondată dispozițiile legale incidente în speță cu privire la procedura de dispunere și instituire efectivă a măsurilor asigurătorii, procedură care, în opinia apelantei-contestatoare, nu ar fi fost respectată ceea ce ar fi de natură să atragă nelegalitatea și caracterul abuziv al actelor atacate.

În aceste condiții, prin întâmpinarea depusă în apel a reiterat susținerile pe care le-a făcut și în fața primei instanțe, prin care a solicitat să se constate că hotărârea instanței de la fond este temeinică și legală, în condițiile în care, prin argumentele invocate și probele administrate, contestatoarea-apelantă nu a putut face dovada că actele atacate, prin care s-au dispus sau s-au instituit efectiv măsurile asigurătorii, ar fi fost efectuate cu încălcarea prevederilor legale.

1.În ceea ce privește Cererea din 28.03.2017 formulată de apelanta-contestatoare, prin care se solicită sesizarea de către instanța de judecată a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, pe considerentul că nu este clar statutul juridic al procesului-verbal încheiat de inspectorii antifraudă la data efectuării controlului care a determinat instituirea măsurilor asigurătorii, apreciază că aceasta este nejustificată, deoarece procesul-verbal la care se referă solicitarea nu este act de executare și nici act administrativ fiscal în sensul dispozițiilor din Codul de procedură fiscală, ci reprezintă un document prin care se constată o situație de fapt.

Contestația la executare este limitată de legiuitor numai la controlul legalității actelor de executare silită emise de organul fiscal, în acest sens fiind dispozițiile art.172 alin.1 din O.G. nr.92/2003 - lege specială în materie (forma în vigoare la data dispunerii și instituirii măsurilor asigurătorii contestate), potrivit căroră "Persoanele interesate pot face contestație împotriva oricărui act de executare efectuat cu încălcarea prevederilor prezentului cod de către organele de executare, precum și în cazul în care aceste organe refuză să îndeplinească un act de executare în condițiile legii".

De asemenea, potrivit art.172 alin.3 din O.G. nr.92/2003 "Contestația poate fi făcută și împotriva titlului executoriu în temeiul căruia a fost pornită executarea, în cazul în care acest titlu nu este o hotărâre dată de o instanță judecătorească sau de alt organ jurisdicțional și dacă pentru contestarea lui nu există o altă procedură prevăzută de lege. "

În speță, așa cum rezultă din situația de fapt dovedită cu actele dosarului, procesul-verbal emis de către inspectorii antifraudă cu ocazia realizării controlului la apelanta-contestatoare nu constituie act sau formă de executare în sensul dispozițiilor O.G. nr.92/2003, nu a stat la baza emiterii actelor atacate și, pe cale de consecință, nu poate face obiectul controlului judiciar în cadrul procedurii de contestație la executare.

Pe de altă parte, potrivit dispozițiilor art.41 din O.G. nr.92/2003, actul administrativ fiscal este definit ca fiind "... actul emis de organul fiscal competent în aplicarea legislației privind stabilirea, modificarea sau stingerea drepturilor și obligațiilor fiscale".

De asemenea, la art.43 alin.2 din același act normativ sunt prevăzute elementele de de fond și de formă care conferă valabilitate, precum și obligația emitentului de a motiva emiterea, actului administrativ fiscal

("Actul administrativ fiscal emis pe suport hârtie cuprinde următoarele elemente:

- a) denumirea organului fiscal emitent;
- b) data la care a fost emis și data de la care își produce efectele;
- c) datele de identificare a contribuabilului sau a persoanei împuternicite de contribuabil, după caz;
- d) obiectul actului administrativ fiscal;
- e) motivele de fapt;
- f) temeiul de drept;
- g) numele persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii;

h) semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii, precum și ștampila organului fiscal emitent;

i) posibilitatea de a fi contestat, termenul de depunere a contestației și organul fiscal la care se depune contestația;

j) mențiuni privind audierea contribuabilului, pentru ca la art.110 alin.3 din Cod să fie definită noțiunea de titlu de creanță ca fiind "... actul prin care se stabilește și se individualizează creanța fiscală, întocmit de organele competente sau de persoanele îndreptățite, potrivit legii. Asemenea titluri pot fi:

a) decizia de impunere;

b) declarația fiscală;

c) decizia referitoare la obligații de plată accesorii;

d) declarația vamală;

e) decizia prin care se stabilesc și se individualizează datoria vamală, impozitele, taxele și alte sume care se datorează în vamă, potrivit legii, inclusiv accesoriile;

f) procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției, întocmit de organul prevăzut de lege, pentru obligațiile privind plata amenzilor contravenționale;

g) decizia de atragere a răspunderii solidare emisă potrivit art. 28;

h) ordonanța procurorului, încheierea sau dispozitivul hotărârii instanței judecătorești ori un extras certificat întocmit în baza acestor acte, în cazul creanțelor fiscale stabilite, potrivit legii, de procuror sau de instanța judecătorească;

i*) decizia emisă de Comitetul de Supraveghere al Oficiului Național pentru Jocuri de Noroc privind taxa aferentă acordării licențelor și a autorizațiilor de exploatare a jocurilor de noroc, în baza prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc, cu modificările și completările ulterioare", iar la art.205 alin.1 să fie reglementat dreptul de contestație: "împotriva titlului de creanță, precum și împotriva altor acte administrative fiscale se poate formula contestație potrivit legii. Contestația este o cale administrativă de atac și nu înlătură dreptul la acțiune al celui care se consideră lezat în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal sau prin lipsa acestuia, în condițiile legii.

Rezultă că singurele acte administrative fiscale prin care se pot stabili obligații la buget în sarcina contribuabililor, sunt declarațiile fiscale și deciziile de impunere, care constituie și titluri de creanță.

În ceea ce privește caracterul juridic al procesului-verbal emis de către inspectorii antifraudă cu ocazia realizării controlului la apelanta-contestatoare, acesta rezultă din conținutului O.p.A.N.A.F. nr.3721/2013 privind aprobarea modelului și conținutului formularelor și documentelor utilizate în activitatea de control a Direcției Generale Antifraudă Fiscală care prevede că „Procesul-verbal reprezintă actul de control bilateral care se întocmește de către inspectorii antifraudă cu ocazia controlului curent, operativ și inopinat sau a controlului tematic, pentru constatarea unor situații faptice și documentare existente la un moment dat, pentru stabilirea stării de fapt fiscale, precum și pentru constatarea unor împrejurări privind săvârșirea unor fapte prevăzute de legea penală în domeniul financiar-fiscal și vamal și pentru stabilirea implicațiilor fiscale ale acestora", coroborat cu art.233 ind. 1 alin.5 din O.G. nr.92/2003 potrivit căruia „Procesul-verbal nu constituie titlu de creanță fiscală în înțelesul art.110”.

În aceeași ordine de idei, actul administrativ este definit de Legea nr.554/2004 a contenciosului administrativ ca fiind actul unilateral cu caracter individual sau normativ, emis de o autoritate publică în vederea executării ori a organizării executării legii, dând naștere, modificând sau stingând raporturi juridice.

Or, prin procesul-verbal emis de către inspectorii antifraudă cu ocazia realizării controlului la oricare contribuabil, nu se dă naștere, nu se modifică și nu se sting raporturi juridice și nici nu se realizează executarea silită a acestuia.

Prin urmare, neavând natura juridică a actului administrativ fiscal, ci a unui act premergător celui administrativ fiscal, procesul-verbal nu stabilește un raport obligațional între contribuabilul controlat și instituția lor, motiv pentru care nu este susceptibil de a fi contestat nici potrivit dispozițiilor art.205 din O.G. nr.92/2003.

2. Pentru considerente expuse solicită să se respingă și excepția de nelegalitate a procesului-verbal nr. 10731 din 30.09.2015 emis de **** invocată în subsidiar de către apelanta-contestatoare, în ipoteza în care s-ar aprecia că acest act este administrativ în sensul dispozițiilor art. 2 alin. 1 lit. c din Legea nr. 554/2004.

Tribunalul constată că sunt întrunite condițiile de admisibilitate prevăzute de **art. 519 Cod pr. civilă** pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, fiind învestit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, fiind vorba de o chestiune de drept (natura juridică a proceselor verbale întocmite în baza OUG nr. 74/2013 de către inspectorii antifraudă și posibilitatea contestării acestora) de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a apelului în condițiile în care, prin sentința apelată, prima instanță a respins ca neîntemeiată contestația la executare formulată de contestatoarea **** prin care s-a solicitat anularea Deciziei de instituire a măsurilor asigurătorii nr. ****/**** și a tuturor formelor de executare ulterioare instituite față de contestatoare (sechestrul asigurător și poprire asiguratorie), în motivare fiind analizată și forța probantă a procesului-verbal de control nr. ****/**** care a stat la baza emiterii deciziei de instituire a măsurilor asigurătorii iar prin cererea de apel, apelanta-contestatoare a formulat apărări cu privire la aspectele reținute prin procesul-verbal de control și forța probantă a acestora și care vizau constatări ce au stat la baza emiterii deciziei de instituire a măsurilor asigurătorii.

Tribunalul reține, de asemenea, că chestiunea de drept ridicată și a cărei dezlegare se solicită de către Înalta Curte de Casație și Justiție este nouă, neprimind o interpretare adecvată, concretizată într-o practică judiciară consacrată și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Exprimarea opiniei prezentei instanțe pe chestiunea de drept dedusă interpretării ar antama o antepunțare.

Prin urmare, constatând că sunt întrunite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 Cod pr. civilă, în temeiul art. 520 al. 1 Cod pr. civilă, Tribunalul va admite cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție și va dispune sesizarea acesteia pentru a pronunța o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu asupra problemei naturii juridice a proceselor verbale întocmite în baza OUG nr. 74/2013 de către inspectorii antifraudă și asupra posibilității contestării acestora.

În baza art. 413 al. 1 pct. 2 Cod procedură civilă, dispune suspendarea cauzei până la soluționarea de către ICCJ a sesizării.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

Admite cererea formulată de apelanta **** în contradictoriu cu intimata ****.

Dispune sesizarea ICCJ pentru a pronunța o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu asupra problemei naturii juridice a proceselor verbale întocmite în baza OUG nr. 74/2013 de către inspectorii antifraudă și asupra posibilității contestării acestora.

În baza art. 413 al. 1 pct. 2 Cod procedură civilă, dispune suspendarea cauzei până la soluționarea de către ICCJ a sesizării.

Cu recurs pe durata suspendării.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 30.06.2017.

Președinte

Judecător

Grefier
